

Chim sẻ mùa thu

1. Sáng một ngày thứ hai đầu tuần bất chợt có một lũ chim sẻ đầu đen bay về thành phố. Khi ngang qua mái nhà Vy đang ở trọ chúng đồng loạt sà xuống và xáo xáo. Vy khẽ khàng nhón chân bước qua thềm nhà. Đúng lúc đó, từng cái đầu nhỏ nhắn xinh xinh màu nâu xám kia nhất loạt nghiêng mình đứng nhìn Vy bằng ánh nhìn trong veo kỳ lạ.

2. Công ty mà Vy nộp hồ sơ xin dự tuyển nằm trên một tuyến phố giữa trung tâm nội ô. Có một người ngồi khuất sau chiếc máy tính: "Cô tên gì?" Cô học không giỏi lắm nhỉ? Điểm ở trường của cô không cao? Cô có chắc mình đỗ không? Mức lương đòi hỏi như thế nào? Hay là..." - "Thôi! Thôi, cảm ơn ông, tôi không dự thi nữa!". Giọng Vy bất ngờ vang lên cắt ngang một chuỗi những phỏng vấn khô khan. Không nói thêm một lời, Vy đứng dậy bỏ đi. Thái độ ấy của Vy làm kẻ ngồi khuất sau bàn máy kia phải ngạc nhiên ngỡ ngàng. Trong những tháng ngày làm chủ công ty, chưa bao giờ anh ta gặp ai đến xin việc lại có giọng nói và hành động lạ lùng đến kỳ dị như vậy. Không nén nổi tò mò, anh bất giác đứng dậy rồi đi vụt ra theo.

3. Nhà chờ xe buýt nằm chếch phía bên kia đường. Vy đưa tay dựng cao cổ áo rồi ngồi xuống ghế băng. "Tôi ngồi được chứ!" - giọng một ai đó cất lên. Vy ngược mắt gật đầu. "Cô khóc đấy à?" - "Không! Không!". Vy bối rối đưa tay lên quệt ngang dòng nước mắt. Người thanh niên ngồi bên chột thu mình lại. "Tôi giúp được gì cho cô nào!". Có điều gì đó chân thành, da diết trong lời nói ấy, Vy cố gượng cười: "Hôm nay là lần đầu tiên tôi đi phỏng vấn xin việc. Ngu ngốc thế nào mà dở chừng tôi đã bỏ về!". Khi lời Vy vừa dứt thì cũng là lúc xe buýt tới. Trước khi xe đi khuất Vy còn thấy người thanh niên ấy với mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt sáng màu xám tro vẫn còn đứng lặng và nhìn theo Vy mãi.

4. Thật bất ngờ là sau ngày đó một tuần Vy gặp lại người thanh niên trên bến xe buýt ấy trong một hội thảo khoa học. Người ấy đi với một đoàn chuyên gia nào đó. Len lỏi đến đây để học tập kinh nghiệm phiên dịch, Vy đã tròn mắt khi thấy người thanh niên diễn dịch một cách trôi chảy, khúc chiết pha lẫn chút phong thái uyên bác khác thường. "Chào cô mi ưót". Vy quay lại. A'nh mắt họ gặp nhau. Một sự giao cảm ấm áp. "Anh là phiên dịch giỏi. Tôi rất muốn được như anh!". Gương mặt anh thanh niên khẽ nhuộm lại ngạc nhiên pha phần hóm hỉnh: "Phiên dịch..., à mà vâng, tôi là phiên dịch!". Anh nói rồi cười, chìa tay ra. "Tôi là Nguyễn, ta quen nhau nhé!".

5. Một tuần sau ngày Vy gặp Nguyễn, ngoài giờ đi dạy thêm, Vy hay nằm nhà và ngược nhìn lên trần để trò chuyện với lũ chim sẻ hôm nào còn trú lại. Nguyễn đến, anh đem cho cô một vài chiếc lá sấy khô. Màu vàng sáng hanh hao chuyển dịch trên tay Vy gợi lên cái cảm giác ấm áp của mùa hè còn sót lại. Vy ngồi đó, cô tin cây kể về những kỷ niệm của thuở thiếu thời qua đi trong một thung lũng sâu có bạt ngàn rau ngải đắng. Ở nơi đó, vào mùa thu, từng tiếng chim rừng thay nhau vang lên điệp khúc "khó khăn khắc phục", và quả là mẹ cha cô đã từng khó khăn khắc phục rất nhiều để cô có được những gì của ngày hôm nay. "Đó có phải là lý do chính để em mong muốn dự thi vào công ty...". Nói đến đây, giọng Nguyễn chợt dừng lại. Vy ngược mắt lên tò mò: "Làm sao mà anh biết?". Nguyễn bối rối: "Anh đoán mò!" - Rồi như để lảng tránh, Nguyễn bắt ngờ ngân nga lên một bản vãn nguyên bản của Giả Bình Ao. Khi đoạn bản vãn kết thúc Vy tròn mắt ngạc nhiên, thán phục: "Vậy em có muốn tôi dạy thêm tiếng Trung cho không?" - Nguyễn hỏi. Vy mỉm cười gật đầu: cô chợt cảm thấy những con đường phía trước đang hấp dẫn mình hơn.

6. Mùa thu năm nay heo may về triền miên không dứt. Mới chỉ là đầu tháng mười một mà suốt dọc hàng cây trước cửa phòng trọ nhà Vy lá đã rụng trơ trọi từ vài tuần trước. Để rơi xuống mặt đường, từng sợi nắng hanh vàng đi dọc qua những cành cây khô xám khẳng khiu. Lẫn quất trong từng giọt nắng ấy là bạt ngàn nhụy hoa sữa. Từng đốm nhụy của hoa trắng li ti đậu xuống vỉa hè trông đẹp và dễ thương như ai vừa gieo hạt. Đi dưới khung cảnh ấy Nguyễn bất chợt đưa tay ra nắm tay Vy nhẹ nhàng. Cái cảm giác dịu dàng ấm áp lan tỏa khắp đầu đây. "Ngày mai vào thi rồi; Em tự tin chứ?". Vy gật đầu nhìn anh cười khẳng định: "Nhất định em sẽ đỗ!". Nguyễn quay mặt đi, anh ngập ngừng định nói thêm một đôi câu gì đó, nhưng rồi có một điều gì khó nói cứ làm anh day dứt đến lặng thinh.

7. Lại vẫn là công ty danh tiếng nơi một năm trước đây Vy đã từng thất bại. Giờ, cô ngồi đó cầm cúi chuẩn bị cho bài diễn dịch của mình. Khi nghe gọi đến tên, Vy đứng lên và cúi chào Ban giám khảo. Và kia, chỗ dành cho chức Tổng giám đốc ngồi phỏng vấn lại chính là Nguyễn. Sau một giây bàng hoàng vì ngỡ tưởng mắt mình bị hoa lên, Vy đã đứng đó như trời trồng. "Nào Vy, hãy bình tĩnh và tự tin nhé!". Nguyễn nói bằng một giọng nghiêm khắc và rắn rỏi hơn. Chính giọng nói này đã kéo Vy về những kỷ niệm xa xôi năm trước. Nó giúp Vy hiểu rằng cô đang phải phấn đấu để trở thành một phiên dịch viên giỏi. Bấm thật chặt từng đốt ngón tay, cô hít vào thật sâu, tránh nhìn Nguyễn; rồi bắt đầu bài tập.

8. Thẩn thờ trong căn phòng ở hẻm nhỏ vùng giáp ngoại ô, Vy thấy lòng trống trải. Trong hoang mang thình không, nhạc của nhà ai đó đang ngân nga một điệu hát dài bằng tiếng Trung (Có thể tình yêu người dành cho em không đủ sâu; Bởi lẽ em chỉ là một người con gái). Lời bài hát nghe buồn đến phát khóc lên. Gục đầu vào hai bàn tay, Vy nghe tim mình rưng rưng như nỗi: vì một điều gì chẳng rõ. "Anh xin lỗi!" Nguyễn từ đầu đó đã kịp xuất hiện bên Vy. "Suốt một năm qua em là con ngốc, em tưởng anh cũng chỉ là một phiên dịch viên bình thường. Anh đã lừa dối em!" - Không phải thế! - Giọng Nguyễn như thủ thỉ để mình cô nghe: "Một năm qua, anh là thầy dạy ngữ cho em, anh không nói mình là chủ công ty bởi anh biết em sẽ tự lập được bằng đôi chân của mình. Ừ", cứ cho như thế là lừa dối đi, nhưng có điều này là sự thật: Đó là kể từ cái buổi sáng có giọng nói của ai bất ngờ trỗi dậy vang lên; có

giọt nước mắt ai trong vắt như thủy ngân hôm ở nhà chờ xe bus; có nụ cười ai dịu dàng lạ nhìn anh lúc thuyết trình, và kỳ diệu nhất là có một ai đó dù đã 22 tuổi rồi mà vẫn còn biết trò chuyện cùng với lũ chim sẻ mùa thu. Kể từ ngày biết về những điều đó anh hiểu rằng con tim mình đã bắt ổn vì em!". Nguyễn nói, Nguyễn cười rồi anh dịu dàng nâng nhẹ khuôn mặt Vy lên. Mắt anh soi vào mắt nàng: Hai màu xám tro và hạt dẻ hòa quyện vào nhau trông lòng lạnh và trong vắt hết như mắt của đàn chim sẻ ngày nào lạc về thành phố giữa một buổi chớm thu. Vy thấy lòng bối rối. Cô lảng tránh cái nhìn da diết và quay đi. Khi này, ở trên mái ngói kia cũng có hai con chim sẻ. Chúng đang đứng đó nhìn nhau và tấu lên một bản "cello" nghe trầm trầm, đa cảm.